

200702740/1.

Datum uitspraak: 18 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/14383 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 19 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 november 2005 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 17 februari 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 maart 2007, verzonden op 21 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

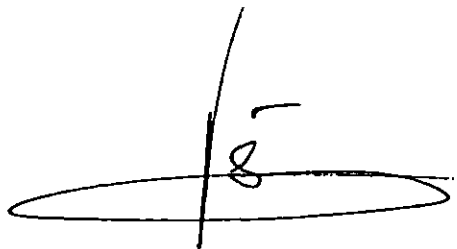
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 juni 2007

404

Verzonden: **18 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jo artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWR 06/14383

V-nr.:

inzake: geboren op van Turkse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht,
tegen: de Minister van Buitenlandse Zaken, verweerder,
gemachtigde: mr. M.R. Verdoner, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 6 juli 2005 heeft eiser bij de Nederlandse ambassade te Ankara een aanvraag ingediend om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) in het kader van gezinsvorming met (hierna: referentie). Bij besluit van 15 november 2005, verzonden op 18 november 2005, heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij bezwaarschrift van 6 december 2005 is tegen dit besluit gemotiveerd bezwaar gemaakt. Het bezwaar is bij besluit van 17 februari 2006 ongegrond verklaard.
2. Bij beroepschrift van 17 maart 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 24 mei 2006. Op 12 juni 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 10 augustus 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.
3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 oktober 2006. Eiser is aldaar vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was (referentie) ter zitting aanwezig.
4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting geschorst teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen een nader standpunt in te nemen over de toepasselijkheid van Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna de Richtlijn). Bij schrijven van 1 november 2006 heeft verweerder een reactie ingediend en daarbij aangegeven dat een nadere zitting achterwege kan blijven. Bij schrijven van 20 november 2006 heeft de gemachtigde van eiser een reactie ingediend. Bij schrijven van 3 januari 2007 heeft eiser toestemming gegeven de zaak zonder nadere zitting af te doen. Daarop is het onderzoek gesloten.

II. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit - waarin de overwegingen uit het besluit van 15 november 2006 tot afwijzing van de aanvraag zijn overgenomen - op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde mvv. Hiertoe is het volgende aangevoerd. Referentie beschikt niet duurzaam en zelfstandig over voldoende middelen van bestaan. Onbetwist is gebleven dat het netto-inkomen van referentie inclusief

AWB 06/14383

2

vakantiegeld en exclusief reiskosten- en kilometervergoeding in de maand oktober 2005 € 1263,44 bedroeg. Voorts is uit de bij het bezwaarschrift overgelegde loonstrook gebleken dat het netto-inkomen van referente in die maand, inclusief vakantiegeld en exclusief reiskosten-, maaltijd- en stomerijvergoeding, € 1272,23 bedroeg. Genoemde bedragen liggen onder het toepasselijke normbedrag van € 1379,80 netto per maand. Ingevolge hoofdstuk B1/2.2.3.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 worden reiskostenvergoeding niet als bestanddeel van de middelen van bestaan aangemerkt. Niet is aangetoond of gebleken dat door een medewerker van de IND zou zijn beweerd dat structurele reiskostenvergoeding wel kan worden meegeteld. In het faxbericht van 5 december 2005 van de IND aan de heer Schlatter, coördinator vreemdelingenzaken bij de gemeente Velsen, is vermeld dat enkel overwerkvergoeding, onregelmatigheidstoeslag en fooien, mits structureel onder bepaalde voorwaarden kunnen worden meegeteld. Over een reiskostenvergoeding wordt in genoemde fax niet gesproken. Gelet op het vorenstaande wordt geconcludeerd dat het inkomen van referente onvoldoende is in de zin van de Vw 2000. Niet is gebleken van nadelige gevolgen van het besluit die onevenredig zijn in verhouding tot de met de gevoerde beleidsregels te dienen doelen.

Op grond van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb is afgezien van het horen van belanghebbenden

2. Eiser heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Een iedere maand terugkomende reiskostenvergoeding mag worden meegenomen in het normbedrag. Ten onrechte is eiser niet op zijn bezwaren gehoord. Daardoor is hij in zijn belangen geschaad. De aanvraag voor een mvv is te beschouwen als een aanvraag om toegang en verblijf in het kader van de Richtlijn. De bepalingen van de Richtlijn moeten conform het geldende recht van de Europese Unie worden uitgelegd. De inkomenseis van 120% van de algemene bijstandsnorm is geen verdragsconforme uitleg van de Richtlijn. Ten onrechte houdt verweerder geen rekening met de algemene heffingskorting van € 165,- per maand waar eiser na aankomst in Nederland recht op zal hebben.

III. OVERWEGINGEN

1. De rechtbank overweegt ambtshalve allereerst het volgende.

Het bezwaarschrift van 6 december 2005 is ingediend door referente. De rechtbank gaat er, net als verweerder gedurende de bezwaarfase, van uit dat het bezwaarschrift namens eiser is ingediend. Dit wordt ook bevestigd door de ter zitting overgelegde machtiging. Hierbij acht de rechtbank van belang dat het bezwaarschrift door referente is ingediend zonder de bijstand van een rechtsgeleerd raadsman. Voorts acht de rechtbank van belang dat de correspondentie in de onderhavige procedure uitsluitend aan referente gericht is geweest. Nu het beroepschrift ook namens eiser is ingediend, acht de rechtbank het beroep ontvankelijk.

2. Het bestreden besluit is een besluit omtrent de afgifte van een visum. Dit besluit is genomen op basis van het Souverein Besluit van 12 december 1813. Op grond van artikel 72, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een dergelijk besluit voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep, gelijkgesteld met een besluit gegeven krachtens de Vw 2000.

3. Een aanvraag tot het verlenen van een mvv wordt getoetst aan dezelfde criteria als die gelden bij een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000.

4. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verhand houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

AWB 06/14383

3

5. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de vreemdeling niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

6. De verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt op grond van artikel 3.13, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) onder een beperking verband houdend met gezinsvorming verleend, indien wordt voldaan aan de in de artikelen 3.14 tot en met 3.22 van het Vb 2000 genoemde voorwaarden. Artikel 3.13, tweede lid, van het Vb 2000 bepaalt dat in de overige gevallen de in het eerste lid bedoelde verblijfsvergunning kan worden verleend.

7. Op grond van artikel 3.22, tweede lid, van het Vb 2000 wordt de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 3.13, eerste lid, verleend indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven duurzaam en zelfstandig over voldoende netto-inkomsten beschikt.

8. In paragraaf B2/2.11 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is als beleidsregel geformuleerd dat de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in verband met gezinsvorming wordt afgewezen indien niet aan het in artikel 3.22, tweede lid, van het Vb 2000 bedoelde middelenvereiste is voldaan.

9. Ingevolge artikel 1 van de Richtlijn is het doel van de Richtlijn de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Ingevolge artikel 2 wordt onder 'onderdaan van een derde land' in de Richtlijn eenieder verstaan die geen burger is van de Unie in de zin van artikel 17, eerste lid, van het Verdrag. Ingevolge artikel 3, derde lid, is de Richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Niet in geschil is dat referente dient te worden aangemerkt als burger van de Unie en dat de Richtlijn om deze reden in het onderhavige geval niet van toepassing is.

10. Ter zitting is door eiser aangevoerd dat, gelet op het bepaalde in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2004/63, opgenomen in onderdeel B2/1 van de Vc 2000, de Richtlijn voor Nederlanders op overeenkomstige wijze dient te worden toegepast.

In dit verband verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 november 2006 (LJN: AZ4215) waarin is geoordeeld dat de mededeling in paragraaf B2/1 van de Vc 2000 dat de Richtlijn op overeenkomstige wijze wordt toegepast op gezinshereniging met Nederlanders in strijd is met het Vb 2000. Om deze reden komt aan de mededeling in de Vc 2000 niet de betekenis toe die eiser daaraan gehecht wil zien.

11. Uit het voorgaande volgt dat de beroepsgrond dat de inkomenseis van 120% van de algemene bijstandsnorm in strijd is met de Richtlijn reeds niet kan slagen, omdat de Richtlijn in het onderhavige geval niet van toepassing is. Aan een inhoudelijke beoordeling van de vraag of de norm in strijd is met de Richtlijn, komt de rechtbank in verband hiermee niet toe.

12. Eiser heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat de aan referente toegekende reiskostenvergoeding dient te worden betrokken bij de vraag of wordt voldaan aan het middelenvereiste. De rechtbank volgt eiser niet in dit standpunt en verwijst hierbij naar onderdeel B1/2.2.3.1 van de Vc 2000 waarin is opgenomen dat een reiskostenvergoeding niet als (bestanddeel van de) middelen wordt aangemerkt en dat een dergelijke vergoeding geen invloed heeft op de hoogte van de middelen van bestaan in de zin van de Vw 2000.

13. De rechtbank is voorts met verweerder van oordeel dat de omstandigheid dat eiser na aankomst in Nederland recht zal hebben op een algemene heffingskorting niet leidt tot de conclusie dat referente hiermee voldoet aan het middelenvereiste.

AWB 06/14383

4

14. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op grond van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb heeft kunnen afzien van het horen van belanghebbenden.

15. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

16. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

17. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

IV. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 19 maart 2007 door mr. S.M. Schothorst, voorzitter, in tegenwoordigheid van M.R. van Kerkwijk, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 21 MRT 2007

Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam

Conc.: MvK
Coll: PD
D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Advocatenkantoor Kleerekooper

Utrecht, 18 april 2007

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
Per fax: 070-3651380 ((pag.)

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2356	B 18 APR 2007
ZAAKNR.	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN
(regulier)

Van:

G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd
Postbus 686, 3500 AR Utrecht
telefoon: 030-2307110
e-mail: adang@halienet.nl
fax: 030-2307105
kenmerk gemachtigde: 6660078

Ten behoeve van de vreemdeling:

, geboren op , van Turkse nationaliteit, dezer zake
woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde aan de Predikherenstraat 24 te
Utrecht (Postbus 686, 3500 AR).

Omschrijving uitspraak:

Uitspraak van de Vreemdelingenkamer van de Arrondissementsrechtbank te
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, kenmerk AWB 06/14383, van 19 maart
2007, verzonden op 21 maart 200 aan de gemachtigde.

Betreft:

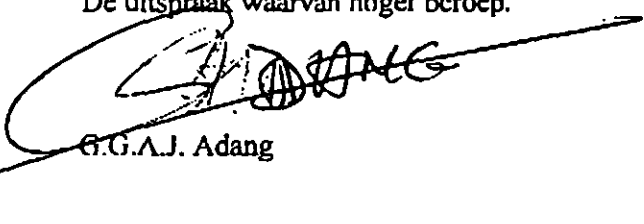
Verzocht wordt bovengenoemde uitspraak te vernietigen, het beroep in eerste aanleg
alsnog gegrond te verklaren, onder veroordeling van verweerder in de kosten beide
procedures.

Griev:

Deze zijn aangehecht.

Bijlagen:

De uitspraak waarvan hoger beroep.

G.G.A.J. Adang

Grievan van M. Yalcin.

Ten onrechte meent de rechtbank in r.o. 10 en 11 dat Gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is, in die zin dat het beleid daarin in het geval van appellant niet kan worden getoetst.

Appellant wijst er daarbij op dat de vroegere minister en huidige staatssecretaris meerdere keren hebben betoogd dat het bepaalde in de Vreemdelingencirculaire m.b.t. het middelenvereiste, en met name de 120% eis, in overeenstemming is met de Richtlijn.

Nu het vaste jurisprudentie is van het Europese Hof dat nationale bepalingen, waarin Europeesrechtelijke bepalingen (ook onverplicht) zijn opgenomen ook Europeesrechtelijk behoren te worden uitgelegd, had de rechtbank niet voorbij kunnen gaan aan toetsing van de betreffende bepaling in het Vreemdelingenbesluit aan de Gezinsherenigingsrichtlijn.

In r.o. 12 stelt de rechtbank ten onrechte dat verweerder de reiskostenvergoeding niet hoefde mee te tellen bij de beschikbare middelen van bestaan. Nu de rechtbank daarbij voorbij is gegaan aan de onbestreden gebleven stelling van appellant dat verweerder in de bezwaarfase bij meerdere gelegenheden aan zijn toenmalige gemachtigde te kennen heeft gegeven dat de betreffende vergoeding wel zou meetellen en daardoor bij appellant gerechtvaardigde verwachtingen zijn gewekt, heeft de rechtbank door deze grond onbesproken te laten, geen uitspraak gedaan op basis van de beroepsgronden en het verhandelde ter terechtzitting.

In r.o. 13 stelt de rechtbank ten onrechte dat geen rekening hoeft te worden gehouden met de toekomstig aan appellant toe te kennen algemene heffingskorting. Ten eerste krijgt appellant die korting al gewoon sinds zijn huwelijk. Ten onrechte is het onbegrijpelijk en onredelijk, dat een vergoeding die appellant nu al in Turkije krijgt uitbetaald en die hij bij zijn komst naar Nederland zal behouden (hetgeen beide voortvloeit uit de Nederlandse belastingwetgeving) niet meetelt als middel van bestaan bij zijn eerste toelating. Hij merkt daarbij op dat hij volgens het beleid van verweerder bij een eerste verlenging wel mee gaat tellen. Iedere logica ontbreekt daarbij.